

NOVÝ KRIMITRILER

S ERIKOU FOSTEROVOU

ROBERT
BRYNDZA
OSUDNÉ
SVEDECTVO

COSMOPOLIS

OD AUTORA BESTSELLERU
DIEVČA V ĽADE

ROBERT
BRYNDZA
OSUDNÉ
SVEDECTVO

ROBERT BRYNDZA
OSUDNÉ SVEDECTVO

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 155. publikáciu.

Fatal Witness, vydané vydavateľstvom RAVEN STREET LIMITED v roku 2022,
preložil do slovenčiny Michal Zidor.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 384
Tlač Finidr, s. r. o.

Copyright © Robert Bryndza 2022
Copyright © Raven Street Limited 2022

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Michal Zidor, 2022

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-406-7 (ePub)
ISBN 978-80-8090-405-0 (pdf)
ISBN 978-80-8090-404-3 (print)

NÁZORY ČITATEĽOV

„Neodoláte a budete nenásytne obracať stránky, aby ste zistili, čo sa udeje ďalej!“

—*The Times*

„Nebudete sa vedieť odtrhnúť od príbehu, v ktorom brilantne vykreslená detektívka Erika Fosterová neúnavne pátra po jednom z najdesivejších zloduchov moderných kriminálok.“

— Jeffery Deaver, autor medzinárodne uznávaných bestsellerov #1

„Veľmi mrazivé, so skutočne desivými postavami a s úderným príbehom, ktorý vás uchváti od začiatku do konca.“

— Rachel Abbottová, autorka Amazon Charts bestsellerov

„Kľukaté, temné a oživené protagonistkou, ktorá si vás získa od prvej strany.“

— M. W. Craven, autor knihy *The Puppet Show*

„Strhujúci román, ktorý nebudete vedieť pustiť z rúk. Neuveriteľne dobrá zápleтка s dokonale vykreslenými postavami a ostrým, detailným štýlom písania.“

— Robert Dugoni, autor *Wall Street Journal* bestsellerov #1

„Postavy Roberta Bryndzu sú vykreslené tak živo – dokonca aj tie najmenej významné – a sú dokonale ľudské a unikátne nedokonalé. Jeho zápletky sú šikovne premyslené, originálne a skvelé, a jeho cit pre načasovanie je mučivo bezchybný.“

—Augusten Burroughs, autor *New York Times* bestselleru *Running with Scissors*

PROLÓG

PONDELOK 22. OKTÓBRA 2018

Zaklopanie na vchodové dvere bolo tiché, takmer nesmelé, takže jej nenapadlo nechať retiazku zaistenú. Keď otvorila dvere, muž stál veľmi blízko a mala pocit, že z neho sála potláčaná, nahromadená zlosť. Kým stihla zareagovať, načiahol k nej ruky v rukaviciach a jediným bleskurýchlym pohybom jej schmatol hlavu, jednou rukou jej zakryl ústa a druhou ju chytil za temeno. Zdvihol ju nad zem a vtrhol dovnútra bytu.

Rukavice boli čierne, vyrobené z jemnej, mäkkej kože, ruky v ich vnútri boli však tvrdé ako zo železa. Zaklonil jej hlavu a ťahal ju cez miestnosť; jedinú, čo videla, bol strop. Nohou zavrel dvere a telom mu pritom myklo. Rukou jej na temene zvieral pramene vlasov a tou druhou, ktorou jej zakrýval ústa, jej bolestivo tlačil na nos. Zo šoku ochabla ako handrová bábika a on ju hodil na malý rozkladací gauč.

Ležala na ňom ako omámená a mlčky naňho civela. Netrvalo to dlhšie ako tri sekundy.

„Keď začneš kričať, zabijem ťa. Rozumieš?“ pohrozil jej. Nemala čas nič chápať. Týčil sa nad ňou, páchol potom a vodou po

holení, a potom ju udrel do tváre. Hlavou jej trhlo dozadu a v celej ľavej časti hlavy mala pocit otupenosti, chladu a zároveň tepla. Posteľ v tichu zavrzgala a on na ňu vyliezol, pritlačil sa na ňu svojím telom, ktoré páchlo ešte silnejšie... Nezniesiteľne. Opäť ju udrel pästou a tentoraz všetko vybuchlo v návale hviezd a oslepujúcej temnoty.

Keď sa prebrala, nevedela, koľko času uplynulo. Ležala na bruchu a ruky mala zviazané za chrbtom tak pevne, až mala pocit, že jej to vytrhne plecيا z kĺbov. Cez ústa a jednu nosovú dierku mala prelepenú hrubú lepiacu pásku. Ústa mala plné látky, zastrčenej tak hlboko, až sa jej dotýkala zadnej časti hrdla. Zalapala po dychu a skúsila prehltnúť.

Záclony boli zatiahnuté a obývačku halilo šero. Dvere vedúce z obývačky do spálne boli pootvorené a ona ho videla cez medzeru vo dverách, ako ukladá kôpky zošitov do batoha. Keď otvorila vchodové dvere, mal na sebe malý modrý športový batoh. S modrými remeňmi na jeho elegantnom pruhovanom saku vyzeral dosť divne. Opäť sa pokúsila prehltnúť, lenže materiál v jej ústach sa jej pritisol na zadnú časť hrdla. Mala pocit, že sa povracia a udusí sa vlastnými zvratkami. Zamrvila sa na posteli. Zrazu zažila chvíľkový pocit eufórie, lebo zistila, že jej nezviazal nohy.

Obrátila sa na chrbát a zrakom prebehla obývačku a kuchyňu. Nôž. Musí sa dostať k nožu. Opäť vrhla pohľad na medzeru vo dverách. Snažil sa niečo nájsť... vyťahoval knihy z políc, prekutával zásuvky. Našiel jej USB kľúče a hodil ich do batoha. Ona bola zviazaná, no bol to on, kto pôsobil vystrašene. Musela konať rýchlo, kým bol zaneprázdnený.

Keď mykla hlavou, látka natlačená v jej ústach sa pohla a natisla sa jej na mandle. Vtedy zalapala po dychu. Krv jej pulzovala v tele

a ona pocítila, ako jej rana na tvári sála bolesťou. Začala sa posúvať k okraju postele, tenký matrac rozkladacieho gauča sa však ohol a ona stratila rovnováhu. Zgúľala sa z postele a so zadunením narazila na podlahu opuchnutou časťou hlavy.

Ten zvuk rezonoval v celom byte, on si to však nevšimol. Bol ako posadnutý niečím v izbe, stále sa sústredil na počítač na stole, niečo ťukal do klávesnice.

Musela vynaložiť veľa úsilia na to, aby vstala: odplazila sa k stene, oprela sa o ňu a podarilo sa jej vytiahnuť sa na kolená, pričom celý čas musela držať pod kontrolou vytrvalé nutkanie zvracať z látky, ktorá jej plnila hrdlo. Mala problém dýchať a dvakrát sa musela zastaviť.

Keď sa konečne postavila a stála uprostred miestnosti na neistých nohách, vnímala to ako svoj triumf. Tak rýchlo, ako jej to roztrasené končatiny dovoľovali, obišla posteľ. Blízko pri okraji nízkeho stolíka s televízorom pri stene ležala škatuľa Scrabble a ona pocítila, ako do nej narazila nohou. Škatuľa sa zakolísala na okraji stolíka, nemohla sa k nej však načiahnuť, aby ju zatlačila späť. S rachotom spadla na zem a kúsky Scrabble sa rozsypali po koberci.

On bol stále za stolom a niečo písal. Kuchyňa sa nachádzala len pár krokov od nej. Zbadala stojan s nožmi pri sporáku.

Uvidela osem nožov, kuchynský pult bol však v úrovni nad jej pásom, takže na ne rukami zviazanými za chrbtom nedočiahla.

Keď sa chcela dostať k nožu, musela sa predkloniť a chytiť stojan s nožmi pod pazuchou, ako lasom. Naklonila telo nabok a sklonila sa nad pult. Keď dvíhala ruky za chrbtom, plecia jej priam kvílili bolesťou. Zviazanými ramenami mohla hýbať iba vo veľmi obmedzenej miere. Pohla nimi doľava a do medzery medzi

trupom a ľavým ramenom skúsila zovrieť stojan s nožmi, no nedarilo sa jej to.

Pokúsila sa o to znova. Od námahy sa celá spotila a niekoľkokrát ju bolesť premoĥla tak veľmi, až videla hviezdy. Na štvrtý pokus sa jej podarilo zachytiť ramenom stojan na nože, ktorý sa prevrhol k okraju pultu s poriadnym rachotom.

Nože teraz trčali horizontálne a takmer zarovno s pultom. S návalom nádeje sa k nim obrátila chrbtom a siahla dozadu jednou zo spútaných rúk v snahe zovrieť jeden z nich.

Dlaň sa jej ovinula okolo rúčky dlhého noža na mäso...

„Nie, nie, nie,“ ozval sa hlas. Muž stál pri kuchynskom pulte a pozoroval ju. Ona spravila krok vpred, stále držiac v ruke nôž, a začula tichý zvuk čepele vynárajúcej sa zo stojana. S nožom v ruke sa obrátila a kráčala k nemu pospiatky, s ostrím obráteným k nemu. Nebola dostatočne rýchla a on jej odstúpil z cesty. Zakopla, zvalila sa dozadu a bolestivo dopadla na zviazané ruky a rukoväť noža.

„Nenecháš ma na pokoji, však?“ zavrčal a prikrročil k nej. Hlas mal tichý a kontrolovaný. Skríkla a pokúsila sa ho kopnúť, on jej však schmatol nohy, ťahal ju po zemi a vrhol ju späť na rozkladací gauč.

Chytil do ruky nôž a ona sledovala, ako sa rozhliadol, zvažoval, čo robiť. Schmatol spodnú časť rozkladacieho gauča a naklonil ju nahor, čím jej zdvihol nohy. Telo mala prehnuté na polovicu a potom zacítila jeho hmotnosť na sebe – zabalil ju do matraca, až jej kovový rám gauča drvil kosti. Znova matrac prehol, pričom na ňom kľáčal. Keď jej plecia vyskočili z kĺbov, telom jej preletela šialená vlna bolesti a kolená mala nad hlavou. Látka v ústach jej skĺzla do hrdla, rozdrvila jej priedušnicu.

A potom sa jej nôž zaryl do chrbta, rozrezal jej líce, zaboril sa jej do boku a do mäsitej časti lýtka. Muž bodal nožom cez matrac.

Nemohla dýchať a zúrivé bodanie pokračovalo. Nôž sa vnáral do jej tela, zatiaľ čo ju drvil zrolovaný matrac.

Chcela, aby smrť prišla rýchlo, lenže tie tri dlhé minúty, kým sa jej želanie splnilo, boli večnosťou.

1

Detekatív šéfinšpektor Erika Fosterová stála v prázdnej vstupnej hale rozpadávajúceho sa viktoriánskeho terasového domu. Za oknom na priečelí sa tisol na sklo pochmúrny sivý októbrový večer. Dlažba bola na niektorých miestach prehnitá a nad ňou sa na strope rozprestierala vlhká žltá škvrna. Siahala až k stene, potom sa tiahla nadol a hyzdila vyblednutú tapetu s kvetinovým vzorom. Holá žiarovka zahalovala miestnosť do matnej štyridsaťwattovej žiary. Vo vrecku zimného kabáta jej zazvonil telefón a ona ho vybrala. Bola to jej sestra Lenka.

„Erika, práve som ti skúšala volať cez FaceTime,“ povedala Lenka v ich rodnej slovenčine.

„V mojom novom telefóne ho nemám nainštalovaný,“ odvetila Erika, čo bola pravda. Presunula si telefón k druhému uchu a vytiahla si golier vyššie, aby jej nebolo chladno na krk.

„Tak ako to vyzerá s tvojím novým domom?“

„Dobre. Už presťahovali všetky moje škatule a...“ Erika sa rozhladla a hlas sa jej vytratil, lebo si celkom nevedela predstaviť, ako si tu zariadi domov. Spoza steny sa ozval ostrý mechanický zvuk.

Erika vyšla z obývačky na chodbu a jej topánky zaklopkali na holej drevenej podlahe. Pred polhodinou nastavila termostat na

tridsať stupňov a zdalo sa, že centrálné vykurovanie je v agónii, nedokázalo však zahriať dom. Zrazu zvuk stíchol a potom sa cvengot v rúrkach ozval znova. Jeho ozvena sa k nej niesla z tmavého odpočívadla nad ňou.

„Čo je to za zvuk? Môžeš mi zavolať cez skype?“

Erika sa rozhládla po chodbe, zaplnenej škatuľami skoro až po strop. Jej policajný preukaz a vysielaciačka ležali na najvyššej škatuli. Prečo si myslela, že to tu nejako zvládne? Nemala žiadnu posteľ a okolo nej bolo len pár kusov nábytku. Vedela, že mala požiadať majiteľa svojho bytu, aby ju tam nechal bývať ešte mesiac, a zatiaľ mala trochu popracovať na tom, aby bol tento dom o čosi obývateľnejší. To bol hlavný dôvod, prečo nechcela, aby ho jej sestra videla v tomto stave.

„Lenka, nemám ani skype. A môj počítač je zahrabaný naspodku nejakej škatule.“

„Dohodli sme sa predsa, že mi ukážeš svoj nový dom, nie? Zaplatila si zaň tak veľa... Neviem, ako si ľudia môžu dovoliť žiť v Londýne. A teraz sa ešte aj spustil brexit. Naozaj je to najlepší čas na to, aby si si kúpila svoj prvý dom?“ Ozvalo sa posledné prenikavé zacvendžanie a bojler stíchol. „V správach sa stále hovorí o tom, že začnú vykopávať Východoeurópanov z krajiny.“

„Mňa nikto nevykopne. Som policajná dôstojníčka a mám dvojaké občianstvo,“ pripomenula jej Erika. Lenka vydala zvuk, ktorý pripomínal odfrknutie.

„Môžeš mi aspoň poslať v správe svoju novú adresu, aby som ti mohla poslať niečo, čo ti spríjemní nový domov?“

„Hej. Celkom doslova by sa mi tu zišiel nový ohrievač.“

Erika vedela, že darček na spríjemnenie domova je posledné, čo Lenku zaujíma. Chcela adresu, aby si ju mohla vyhľadať na internete.

„Ako sa volá tá štvrť?“

„Blackheath.“ Erika sa vrátila do obývačky a položila ruku na prastarý radiátor pod arkierovým oknom. Cez chladný kov ucítila slabé teplo. Neboli tu žiadne záclony a zbadala svoj odraz v skle. Erika merala vyše meter osemdesiat a vždy bola chudá, no teraz si všimla, ako vycivene a vyziabnuto vyzerá. Krátke blond vlasy jej odstávali v strapatých chumáčoch. Podišla k stene a zhasla svetlo, vďaka čomu už cez okno videla rozľahlé tmavé vresovisko pred sebou. Cestu vedúcu cez jeho stred ožaroval rad pouličných svetiel, vrhajúcich oranžové ostrovčeky na trsy zanedbaného trávnatého porastu.

„Blackheath, znamená to niečo?“ opýtala sa Lenka.

Erika si vzdychla.

„Áno, heath je plocha polodivokého porastu a...“ Zaváhala. „A je to *Black heath*, lebo po čiernom more sa zrejme používal ako masový hrob.“

„Sú tam pochované *mŕtvoly*?“

„Zrejme áno.“

„Nemáš dosť mŕtvol v práci na oddelení vrážd?“

„Nie je to tak, ako to znie. Je tu pekne. Sú tu rôzne obchody a bary.“

„A hromadné pohrebisko pred tvojimi dverami!“ odfrkla si Lenka.

„Nikdy na ňom nič nepostavia, takže budem mať vždy dobrý výhľad na okolie,“ zopakovala Erika to, čo jej povedal mladý realitný agent s vážnym výrazom. „Mám to blízko do práce a Isaac, môj kolega a kamarát, býva hneď za rohom. Pamätáš sa na Isaaca?“

„To je ten teplý hrobár?“

„Nie je hrobár, ale forenzný patológ.“

„Erika, ako si chceš niekedy nájsť priateľa, ak sa obklopuješ mŕtvolami a teplošmi?“

„Lenka, nechcem priateľa a neobklopujem sa teplošmi. Je to iba jeden kamarát. A vôbec, toto je pre mňa nový začiatok. Predala som dom v Manchesteri a po tom, čo som príliš dlho žila v prenájme tu v Londýne, som si kúpila vlastný dom. Konečne mám pocit, že idem ďalej, po tom...“ Hlas sa jej vytratil. Chcela povedať *po tom, čo zomrel Mark*. Aj Erikin manžel Mark bol policajt. Prišiel o život pri policajnej akcii pred štyrmi rokmi počas zbabranej drogovej razie. Niekoľko mesiacov po jeho smrti sa Erika presťahovala z Manchesteru a prijala miesto v Londýne. Po osobnej aj profesionálnej stránke to boli ťažké štyri roky, keď však kúpila tento dom, aj napriek jeho nedostatkom mala skutočne pocit, že začína odznova.

„Si šťastná?“ spýtala sa Lenka nežnejším hlasom.

Erika nad tým musela chvíľu porozmýšľať.

„Nie celkom, ale cítim sa šťastnejšie, ako som sa už necítila veľmi dlho. Počuj, dám si dokopy svoj nový telefón, aby sme mohli absolvovať videohovor. Na dome je však veľa roboty a záhrada je na tom hrozne.“

„Nebudem ťa súdiť. Iba by som to rada videla.“

„Beriem ťa za slovo. Pozdravuj odo mňa deti a Mareka.“

Keď Erika ukončila hovor, vo vrecku kabáta našla vlnenú čiapku a nasadila si ju na hlavu. Naspodku schodiska visela holá žiarovka, svetlo však nedosiahlo na odpočívadlo nad ním. Prešla po dlhej chodbe okolo škatúľ a dverí malej toalety na spodnom poschodí, ktoré nechávala zatvorené. Keď s ňou bol Isaac na druhej prehladke domu, poznamenal, že tá toaleta mu pripomína film *Trainspotting*, a Erika takmer čakala, že uvidí, ako zo záchoda vylieza mladý Ewan McGregor.

Zdalo sa, že kuchyňa bola naposledy vyzdobená niekedy v sedemdesiatych rokoch. Pod oknom bol malý kuchynský pult s umývadlom na riad a v rohu bzučala Erikina nová chladnička, ktorá proti žltným stenám bila do očí. Jediné, čo Erika zatiaľ vybalila, bola rýchlovarná kanvica, mikrovlnka a zopár hrnčekov na kávu. Keď si pomyslela, že by sa mala prehrabať v škatuliach, nájsť v nich taniere a príbor a niečo zohriať v spustnutej kuchyni, ihneď sa na to vykašľala. Dve ulice odtiaľ sa predávali vyprážené ryby. Zvečerievalo sa, a tak sa rozhodla ísť si niečo kúpiť.

Keď vyšla z domu, ulice boli prázdne a vo vzduchu visela hmla. Erika sklonila hlavu a s vyťahnutým golierom vyrazila za jedlom. Keď vstúpila do obchodu, obklopilo ju príjemné teplo a vôňa vyprážanej rybiny. Bola to staromódna britská reštaurácia s vypráženými rybami, kde mali obrovský strieborný pekáč. Dlhý zelený pult bol poznačený rozliatym octom a zrnkami soli a vedľa pokladnice stáli dve obrovské nádoby s nakladanými vajcami a fľaše s octom a kečupom. Objednala si veľkú tresku a hranolčeky s plechovkou limonády Dandelion and Burdock a pustila sa do jedla z papiera, sediac pri stole hneď vedľa okna. Cesta vonku bola tichá a zdalo sa, že hmla hustne. Ostatní zákazníci si vzali jedlo domov a ona ostala vnútri sama.

Erika sklonila pohľad k plechovke Dandelion and Burdock. Bol to skutočne jedinečný šumivý nápoj. Prvýkrát jej ho kúpil Mark spolu s vypráženou rybou a hranolčkami, keď sa na začiatku presťahovala do Anglicka. Civala na plechovku. Aj po štyroch rokoch od jeho smrti sa zdalo, že všetko vedie späť k nemu. Vrátila sa jej ďalšia spomienka na ten osudný deň, na to, ako Mark leží vedľa nej a krváca z rany po guľke. Erika zavrela oči. Nikdy nechtyli toho, kto stisol spúšť. Nebol to len Mark, kto v ten deň zomrel. Celkovo

zahynuli piati Erikini kolegovia. Jej tím. Priložila si dlaň na krk a zacítila jazvu na mieste, kde ju postrelili. V hlave sa jej opäť ozvala Lenkina otázka.

Si šťastná?

Erika sa zahľadela na skvelú vyprázanú rybu s hranolčekmi a pomyslela na rozpadávajúci sa dom, ktorý patril jej. Cítila sa spokojne. Možno mohla dočasne odložiť šťastie na vedľajšiu koľaj a zatiaľ sa zmieriť so spokojnosťou.

Keď vyšla z obchodu na chodník, bolo krátko po ôsmej. Hmla už mrzla a pokrývala trávnik bielym príkrovom. Stále bola v tejto oblasti nová, a tak na ceste späť do domu zle zabočila a ocitla sa na úzkej ulici terasových domov, kde zopár pouličných lúčiek nefungovalo. Kráčala po ulici, hľadela na elegantné domy a skrúšene si obzerala ich pieskované tehlové priečelia a posuvné okná s dvojitými sklami.

V polovici ulice zbadala medzeru medzi radom domov a kúsok od cesty stál moderný bytový komplex s malou, pekne udržiavanou záhradou. Svetlá vo všetkých oknách boli zhasnuté, keď však prechádzala okolo, v okne na prízemí sa zablysko. Erika začula hlasný, srdcervúci výkrik a zastala na mieste.

2

Výkrik sa ozval spoza okna naľavo v byte na prízemí. Erika mala pocit, že jej rezonuje v ušiach, a potom sa ozval znova, tiahlejšie, až sa jej zježili chĺpky na krku. Prebehla pohľadom po krátkom chodníku k hlavnému vchodu – k rozľahlým skleneným dverám vedúcim na ošarpanú chodbu s parketovou podlahou. Skúsila otvoriť dvere. Boli zamknuté. Všimla si malé červené svetielko žiariace vedľa mechanizmu na čítanie vchodových kariet. Rozbehla sa späť po chodníku a vbehla na trávu pri ľavej časti budovy. Načiahla sa a zaklopala na sklo. Zvnútra sa teraz ozýval vzlykot.

„Haló?“ zakričala Erika. „Som policajтка!“

Prehrabala sa vo svojom vrecku a našla policajný odznak. V tej chvíli sa záclona odhrnula a v okne sa zjavila útla žena s čiernymi vlasmi ostrihanými nakrátko a ofinou. Erika do miestnosti nevidela. Priložila na sklo svoj odznak. Zdalo sa, že žena je v obrovskom šoku. Tvár mala smrteľne bledú. „Som detektív šéfinšpektor Erika Fosterová z metropolitnej polície. Potrebujete pomoc?“ Žena sa trochu zakolísala a prikývla. „Môžete ma pustiť dnu cez vchodové dvere?“ Zdalo sa, že žena otáľala. Zaváhala, potom zasa prikývla a stratila sa za záclonami. Erika sa vybrala späť k hlavnému vchodu. Rozsvietili sa svetlá a Erika sledovala, ako sa žena, ktorá

mala zrejme niečo pred päťdesiatkou, ukázala vo dverách naľavo a na neistých nohách sa vydala k skleneným dverám. Mala na sebe rozťahanú kombinézu a na nej flísovú bundu vínovej farby. Na nohách mala zelené gumené šlapky a ružové huňaté ponožky. Dýchanie zrýchlene, bledú tvár jej zalepil pot a nejaký čas jej trvalo, kým našla tlačidlo na odomykanie dverí. Ozvalo sa pípnutie a cvaknutie a Erika potiahla dvere k sebe.

„Je v byte ešte niekto?“ opýtala sa Erika. Žena prikývla. „Sú ozbrojení? Majú zbraň?“

„Nie. Ide o moju sestru. Je mŕtva,“ oznámila žena. „Božemôj! Je mŕtva! Je... Je tam... Všade!“

Erika skontrolovala zrakom chodbu. Uvidela na nej troje dverí a na konci výťah a schodisko. Žena vyšla z prvých dverí naľavo.

„Ako sa voláte?“

„Tess. Tess Clarková.“

„Ste zranená, Tess?“

Nastala ďalšia odmlka a žena preletela pohľadom po svojom tele. Erika si všimla, že flísová bunda, ktorú mala na sebe, je špinavá a na jednom rukáve má niekoľko vypálených dierok po cigaretách. Tess zavrtela hlavou.

„Fajn. Dobre. Takže, Tess, ako sa volá vaša sestra?“

Tess civela priamo pred seba. Celá sa chvela, zuby jej drkotali a oči mala otvorené dokorán ako dve veľké jazierka čierneho atramentu. Erike napadlo, či má zreničky rozšírené z užívania drog, mohol to však byť aj príznak ťažkého šoku. Poobzerala sa okolo seba a zbadala, že vo vstupnej hale v rohu stojí nezdravo vyzerajúca juka v kvetináči pri sklenených dverách a hneď vedľa bol žltohnedý kožený gauč. Chytila Tess za ruku a odviedla ju k nemu. „Sadnite si. Takže ako sa volá vaša sestra?“